

Selv med kendskab til de vanskeligheder, som visse steder under krigen gjorde sig gældende i forholdet mellem staten og politimesteren som dennes repræsentant på den ene side og kommunerne på den anden side, må man nu mene, at den foreslåede deling af de omspurgte opgaver er særdeles irrationel. Uden betydning kan det nu for det første ikke være, at denne deling formentlig vil være befolkningen ubegribelig og netop i en katastrofesituation må forventes at skabe vanskeligheder i forhold til befolkningen, men dernæst må det navnlig menes, at delingen savner tilstrækkelig sagligt grundlag, og at de foreliggende opgaver, som alle tilsigter det samme mål, nemlig beskyttelse af civilbefolkningen, naturligt frembyder sig som en helhed, hvorved man navnlig tænker på, at den *kommandoføring* og *overledelse*, som uomtvisteligt vil være et fremtrædende element i hele opbygningen af dette forsvarsapparat, efter vor sikre formening bør være samlet på een hånd.

Hvis man med den foreslåede ordning har ment at ville undgå gnidninger og vanskeligheder mellem de statslige og kommunale myndigheder, må vi heroverfor gøre gældende, at en så delt og indviklet organisation som den foreslåede netop vil give grobund for slige besværligheder. Ordningen vil utvivlsomt medføre mange tvivlsomme grænsetilfælde og kompetencestridigheder.

I anden linie mener man at burde henlede opmærksomheden på det efter vor opfattelse inkonsekvente i, at politimesteren betegnes som civilforsvarschef, når dog kun en begrænset del af civilforsvarets opgaver påhviler ham.

Ud fra den ovenanførte betragtning om, at en overledelse, hvem alle opgaver påhviler, vil indebære den rette løsning, må man da gå ind for enten, at den overledelse i lighed med, hvad tilfældet er efter den nugældende luftværnsordning, henlægges til politimestrene, eller at den henlægges til borgmestrene (eventuelt med en daglig taktisk og administrativ leder), i hvilket fald politimestrenes opgaver ville blive indskrænket til de rent politimæssige.

Vi finder ikke grund til at lægge skjul på, at det første af disse alternativer efter vor mening ville tilvejebringe den bedste løsning. Politimestrene har nemlig som korpsschefer på forhånd de bedste betingelser for at kunne administrere et apparat, der i så høj grad som det foreliggende er betinget af orden og disciplin, men dernæst har de (og deres overordnede personale), der under langt den største del af krigen varetog de med luftværnsordningen forbundne opgaver, formentlig de bedste betingelser for at kunne løse de herhenhørende i væsentlig grad ligeartede opgaver.

P. F. V.

H o e c k.

Til indenrigsministeriet.

En udtalelse fra *justitsministeriet* udbedes såvidt muligt omgående.

Indenrigsministeriet, den 9. september 1948.

P. M. V.

E. B.

F. l. M a r t e n s e n - L a r s e n,
fg.

En udtalelse om sagen udbedes, idet man anmoder om svar såvidt muligt omgående.

Justitsministeriet, den 11. september 1948.

P. M. V.

E. B.

E. A n d e r s e n.

Rigspolitichefen.